

Embolics de família

Aquesta obreta del nostre Apelles Mestres és molt coneguda. Fa molt de temps que corre pel món, i les rialles que ha provocat haurien de comptar-se amb xifres inimaginables. Però, amb tot, té una gràcia que no es perd amb el temps; per això ens hem determinat a publicar-la, segurs que els nostres soldats que no la coneixen ens ho agrairan, i que els que la coneixen hi trobaran un goig renovat.

Un tipus capficat

Estic desesperat!... desesperat!... desesperat!...

El que em passa és horrible!... espantós!... monstruós!...

La Naturalesa està destarotada, l'Univers se'n va daltabaix, totes les lleis naturals se n'han anat a rodar; això no té solució, ni adob, ni nom, ni res! És el Caos! (Pausa).

Veiam, recapitem... És a dir, no, ca! és inútil; ja ho he dit en una paraula: és el Caos! Però un Caos tant embolicat, que aquesta vegada ni el Pare Creador ni el *sursum corda* fóra capaç de desembolicar-ho ni de treure'n res, a menys que fos una bona migranya i que ho tirés tot a les trames. I sinó, vegin vostès mateixos.

Jo feia l'ós a una viudeta jove, fresca, bonica i alegre. Oh, al costat d'ella no hi ha manera d'estar-hi trist! Aquesta viudeta té una filla, molt quieta, molt seriosa, molt entenimentada, molt bona per a la casa; una veritable joia.

El meu pare és un vell verd —més verd que jo, mal m'està el dir-ho, però la veritat en son lloc— va començar a analitzar i sospesar les qualitats de la filla, fins que va trobar-la al seu gust, i un dia va dir-me:

—A tu t'agrada la mare, a mi m'agrada la filla; ni tu desagrades a l'una ni jo desgrado a l'altra: fem, doncs, casament doble i tot queda a casa.

La proposició va semblar-me molt encertada i amb el beneplàcit de tots va dur-se a terme com la cosa més natural del món... però qui podia pensar les conseqüències!

Des del moment que em casava amb la mare i el meu pare amb la filla, el meu pare passava a ésser fill meu i, naturalment, jo passava a ésser el pare del meu pare. Què resulta d'ací? que com que el pare del nostre pare és el nostre avi, em trobo ara que jo sóc avi de mi mateix. Més encara: essent jo el meu avi i, per tant, besavi del meu pare, el meu pare, a més d'ésser el meu fill és el meu besnét.

Ara bé: el meu pare ha tingut un fill. Aquest fill, essent fill del meu pare, és germà meu; però com que el meu pare a més de fill m'és besnet, resulta que al meu germà jo li soc rebesavi.

Al mateix temps jo he tingut un altre fill. La meua dona li és mare, i així és germà de la seva filla, o sigui de la dona del meu pare, i de passada és germà del meu pare. I com que el germà del pare és oncle, resulta que el meu fill és el meu oncle i, per tant, jo sóc nebot del meu fill i cosí germà de mi mateix.

Encara hi ha més: Jo sóc sogre del meu pare —ja que és casat amb la

filla de la meua dona— però com que la meua dona és casada amb el fill del meu pare, el meu pare és sogre de la meua dona i, naturalment, és el meu sogre tot i essent el meu gendre.

De manera que em trobo que a força d'ésser-ho tot ja no sé què sóc ni què deixo d'ésser, i el mateix ens passa a tots els de casa. Per exemple: en llevar-me, corro a fer l'amistat al pare... però, no! és ell qui ha de venir a fer-me-la a mi, ja que a més de pare li sóc besavi. Quedem, doncs, que és ell qui ha de fer-me-la... però, tampoc no estaria bé, què diable! perquè al capdavant, tot essent el meu fill no deixa d'ésser el meu pare, i a més, que encara que sigui el meu gendre no haig d'oblidar que és el meu sogre... No hi ha amistat, és impossible.

Sortim al carrer. Haig de donar la dreta al meu pare, que és el meu fill, o el meu fill, que és el meu pare, ha de donar-me-la a mi?... A quina dona haig de donar la preferència? A la meua filla, que, com a dona del meu pare, és la meua mare, o a la meua dona, que, com a mare del meu pare, és la meua àvia?... Bah, no sortim! És preferible quedar-se a casa.

I tot això encara no és res. El meu fill fa una rebequeria, el primer que se m'ocorre és donar-li una surra; però com que essent fill de la mare del meu pare, és germà del meu pare, i per tant, oncle meu, on s'és vist que un nebot pegui una surra al seu oncle? Impossible!

Però no s'acaba tot aquí. Essent la meua dona mare del meu pare resulta que jo m'he casat amb la meua àvia; al mateix temps que jo, essent com sóc pare del meu pare, sóc avi de la meua dona, pare de la meua mare, fill de la meua filla, sogre de la meua sogra, gendre de la meua nora, germà del meu nebot, nebot del meu fill, rebesavi del meu germà... en fi, senyors, no puc més! Que baixi Déu del cel i que desfaci aquest embolic abans que jo no vagi a parar a un manicómi.

Oh, la família, la família!... Benaventurats els bords de l'Hospici, que no saben què cosa és la família! (Fuig desesperat.)

APELES MESTRES

LES VIRTUTS DEL VEGETARIANISME O UN IDEALISTA PRACTIC DEL SEGLE XIII

El Baró, que és partidari del règim alimentici carnívor, està furiós. No vol que la seva filla rebí lletres del troba-

—Ai, ai, ai, que hem atropellat un home!!
—Mamà, no facis tants escarafalls que sinó es pensaran que és la primera vegada que anem en auto!

EVA MODERNA

—Apa, Eva, no dubtis que conté moltes vitamines!

—Tu també véns a buscar ranxo?
—Sí noi! Així puc tenir vuit pessetes diàries de renda...
—????
—Sempre són les mateixes.

dor, que és vegetariana convençut, i la fa tancar a la torre-presó del castell.

Desafiant el destí, la noia entra serena, a la presó, a la qual és conduïda pel botxí del Sr. Baró, que és inflexible pare.

El seu amador, el trobador idealista,

està enamorat de la seva bella figura, i per tal que no se li deformi a causa de la fam, li envia pomes per a alimentar-la.

La noia rep l'aliment satisfeta i menja tothora pomes enviades pel seu ama-